

NORA
ROBERTS

NOVÝ
ZAČÁTEK

KIOKAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2017 by Nora Roberts
Translation © Hana Černá 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu YEAR ONE
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-241-6

Věnováno Logan za rady

ZKÁZA

*Duše vnímá tichý, sotva slyšitelný hlas,
nikoli ohlušující kletbu zkázy.*

William Dean Howells

KAPITOLA 1

Dumfries, Skotsko

V okamžiku, kdy Ross MacLeod namířil na bažanta a zmáčkl kohoutek, netušil, že obětí se stal také on a miliony dalších lidí.

Onoho chladného, vlhkého dne, posledního v roce, jenž měl být posledním i pro Rosse, vyrazil s bratrem a bratrancem na lov. Promrzlá zem praskala pod nohama, obloha byla doslova vymytá a zářila jasnou zimní modří. Čtyřiašedesátiletý Ross – třikrát týdně si trýznil tělo v tělocvičně a miloval golf – měl skvělou fyzickou kondici a momentálně i báječnou náladu.

S Robem, bratrem dvojčetem, vlastnili úspěšné marketingové firmy v New Yorku a Londýně. Devětatřicetiletá manželka se švagrovou a manželkou bratrance Hughha raději trávil odpoledne v teple útulné farmářské usedlosti.

V kamenných krbech praskal oheň, na plotně stála konvice s horkou vodou, takže kdokoli dostal chuť na čaj, měl ho za pár minut. Ženy se pustily do přípravy svátečních jídel a delikates na silvestrovské posezení. Bloumání v holínkách po poli jim vůbec nechybělo.

Farma MacLeodových, rozkládající se na více než osmdesát hektarech, se již přes dvě stě let dědila z otce na syna. Hugh ji miloval stejně jako vlastní rodinu a vnoučata. Za rozlehlými loukami se v dálce na východě zvedala mírná pahorkatina a na západě se černala hladina Irského moře.

Bratři často cestovali s rodinami společně, ale sešlost v rodinném sídle na konci každého roku se stala nejvýznamnější rodinnou událostí. V dětství trávili na farmě celý měsíc. Tehdy se mohli bez rodičovského dozoru vydovádět na lou-

kách s Hughem a jeho bratrem Duncanem, který za oddanost armádě zaplatil životem. Ross s Robem se coby měšťtí hoši s nadšením vrhli do polních prací přidělených strýčkem Jamiem a tetou Bess.

Naučili se i rybařit, lovit, krmili drůbež, sbírali vejce. Pěšky nebo na koni pročešávali les, bloumali po nekonečných zelených pastvinách. Uprostřed noci se často vykradli z domu a zamířili na pole, po kterém teď kráčeli, a při tajném rituálu uprostřed kamenného kruhu se pokoušeli vyvolávat duchy. Domorodci to záhadné místo nazývali *sgiath de solas* neboli posvátné světlo. Chlapcům se čarování nikdy nezdařilo, nezahlédli ani víly, co údajně tančily v lesích, ovšem Ross přísahal, že při jedné z dobrodružných půlnočních výprav pocítil přítomnost čehosi temného – zaslechl zašumění křídel, dokonce ucítil odporný dech. Opakovaně vykládal, že ten dech směřoval rovnou proti němu. V panice se dal na úprk, klopytl a zranil si ruku o ostrou hranu kamene. Na zem dopadla kapka krve.

Na tu noc si občas se smíchem zavzpomínali ještě jako dospělí.

Na farmu nyní přijížděli každoročně na Vánoce, nejprve s manželkami, později i s dětmi. Užívali si romantickou atmosféru venkova až do druhého ledna.

Synové s manželkami se dopoledne rozloučili a vrátili do Londýna strávit Nový rok s přáteli a první dny nového roku pracovními povinnostmi. Pouze Rossova dcera Katie – byla v sedmém měsíci těhotenství s dvojčaty – zůstala v New Yorku. Po návratu rodičů plánovala slavnostní oběd, ale ten se nikdy nekonal.

Poslední den v roce se však Ross MacLeod cítil jako zamlada a měl vynikající náladu. Jen když zahlédl nad kamenným kruhem poletovat hlučné hejno vran, lehce ho zamrazilo, ale ten divný pocit rychle setřásl, jakmile se k bleděmodré obloze vznesl bažant.

Možná ho trochu zaštívalo na dlani, v místě, kde se před více než padesáti lety škrábl o kámen.

A přesto vystřelil.

Vzduch roztrřířtil výřřtel. Vrány pronikavě zakrákaly, ale nerozprchly se. Jedna se odtrhla od hejna, jako by se chtěla zmocnit padající kořisti, a když se černý pták srazil s padajícím bařžantem, lovci se rozesmáli.

Úlovek dopadl přímo doprostřed tajemného kruhu a zem pokrytou bílou jinovatkou potřísnila krev.

Rob položil Rossovi ruku na rameno. Všichni tři s úsměvem sledovali, jak se Hughův labrador nadšeně rozběhl pro kořist. „Viděl jsi tu bláznivou vránu?“

Ross pobaveně potřásl hlavou. „K večeři si musí vyhlédnout jinou lahůdku,“ prohodil.

„Zato my si pochutnáme – pro každého tři, to už je hostina,“ liboval si Hugh.

Sebrali úlovky, Rob vytáhl z kapsy držák na mobil a rozložil ho. „Vždy připraven,“ prohlásil. Bratrům nezbylo než s úlovkem zapózovat. Trojice mužů s jiskrnými modrými očima – dědictví klanu MacLeodových –, tváře zrudlé chladem. Pak se svižně vraceli na farmu.

Uprostřed kamenného kruhu za jejich zády vsakovala do promrzlé země ptačí krev. Ochranný štít se ztenčoval a pukal.

Úspěšní lovci kráčeli dlouhým krokem podél pole osetého sozimým ječmenem, vlnícím se v lehkém větru, na úpatí mírného svahu mĳjeli pasoucí se stádo ovcí. Nedaleko líně zabučela kráva, kterou Hugh vykrmoval na porážku.

Ross v duchu děkoval Bohu za uplynulý, požehnaný rok a možnost trávit jeho závěr s milovanou rodinou.

Z komínů masivní kamenné usedlosti se k obloze vinul namodralý kouř. U domu se psi rozběhli za obvyklou zábavou, jako by si byli vědomi, že pro ně pracovní den skončil, kdeřžto muži odbořili k malé kůlně.

Hughova manželka Millie s dcerou provedly v domě důkladný vánoční úklid, proto se muži pustili do špinavé práce na lavici v přístřeřšku, kterou tam Hugh připravil právě pro tento účel. Při kuchání bařžantů probĳrali téma lovu a lahodnou večeři, Ross velkými nůžkami odstřihl ptákům křídla těsně u trupu, jak se to naučil od strýce. Do jednoho

plastového pytle uložili části určené pro kuchyni, do druhého odpad.

Rob zvedl uříznutou hlavu a zakrákal. Ross se po bratrovi s úsměvem ohlédl, jenže v okamžiku nepozornosti zavadil palcem o ostrou kost.

„Krucinál,“ zabručel. Ukazováčkem setřel rudou kapku. Bažantí krev se smísila s jeho.

„Víš, že máš dávat pozor,“ sykl Hugh.

„Jo, jo. Může za to tenhle pitomec,“ kývl hlavou k Robovi.

Dokončili práci, omyli bažanty v ledové vodě a odnesli je do domu. Ve velké venkovské kuchyni s otevřeným krbem bylo příjemně teplo a vzduch prosytila vůně čerstvého pečiva.

Ross celým srdcem vstřebával tu báječnou domácí atmosféru. Položil své úlovky na širokou kuchyňskou desku a objal manželku.

„Návrat lovců,“ políbila ho Angie se smíchem.

Hughova Millie uznale pokyvovala hlavou, až se jí rusá kšticke stažená na temeni do legračního střípce zatřepala. „Stačí na bohatou večeři, a ještě zbyde pro hosty. „Neuděláme k bažantovi ořechové pirohy, Robbie? Máš je přece moc rád...“

Švagr se usmíval od ucha k uchu a poplácal se po bříše překypujícím přes opasek. „Snad abych zašel ještě něco ulovit, aby zbylo na všechny,“ zažertoval. Manželka Jayne ho píchla prstem do břicha. „Pokud chceš vypadat jako vykrmený pašík... Asi tě musíme nějak zaměstnat.“

„Správně,“ souhlasila Millie. „Hughu, přineste do velkého salonu ten dlouhý stůl a ty ho prostřeš maminčiným háčkovaným ubrusem. Taky rozestav sváteční svícny a zajdi do šatny pro další židle,“ zaúkolovala manžela.

„Ať je rozestavíme jakkoli, stejně se ti to nebude líbit,“ zabručel Hugh.

„Jen jděte,“ mával Millie rukou a prohlížela si bažanty. „Jakmile chlapi vypadnou, dáme se, dámy, do práce.“

K večeři se podávali bažanti okořenění estragonem, nadívaní pomeranči, jablky, šalotkou a šalvějí, pečení na karotce,

bramborách a rajčatech. Jako přílohu zvolily hospodyně čerstvý domácí chléb s domácím máslem a hrášek.

Příchod Nového roku oslaví staří přátelé a rodina dohromady připitkem šumivého vína, které Ross s Angií přivezli z New Yorku právě pro tuhle příležitost.

Venku poletoval sníh, rodina dovečřela a v rozverném náladě očekávala hosty. Rozsvítily se svíce, v krbu praskalo, podávalo se další jídlo, jehož přípravami strávily ženy celé dva dny. Nalévalo se šampaňské, víno i whisky, ovocné likéry. Na stole pokoušely hosty koláčky, rozličné druhy sýrů a tradiční irská tlačenka. Společnost trávila předvečer Nového roku v přátelské zábavě. Někteří sousedé a kamarádi přišli poklábosit již před půlnocí. Něco pojedli, vypili a nohama podupávali do rytmu houslí a dud. Domem zněla hudba a zpěv až do půlnoci. S posledním úderem hodin se společnost rozloučila se starým rokem tradiční písní *Valčík na rozloučenou*. Ross objal Angii kolem ramen a něžně ji k sobě přivinul, druhou ruku položil na rameno bratrovi. Stará píseň navozovala zvláštní, stmelující atmosféru. Ve chvíli, kdy všichni pozvedli sklenky k připitku, se otevřely dveře dokořán.

„První přichozí!“ zvolal někdo.

Ross se ohlédl. Čekal jednoho z chlapců Frazierových nebo Delroye Mac Grudera. Tmavovlasí, dobrosrdeční mládenci odjakživa pamatovali na tradici, že do domu musí na Nový rok hned po půlnoci někdo přijít, aby se rodiny drželo štěstí. Tentokrát však donesl ledový závan větru z temné noci pouze sněhovou mlhu. Ross seděl nejbliž dveřím, proto vstal a vyšel ven. Otřásl se. Po zádech mu přeběhl mráz, což ale přičítal náhlému poryvu větru a zvláštnímu, tíživému tichu.

Vzduch jako by na okamžik zatajil dech.

Zašuměla křídla? Překryl temnotu noci jiný stín?

Ross MacLeod se znovu zachvěl a couvl přes práh zpět. Muž, jenž již nepřivítá další Nový rok. V této chvíli se vlastně stal prvním novoročním přichozím.

„Nejspíš jsem zapomněl zasunout závoru,“ zabručel, když zavíral dveře.

Přistoupil ke krbu a mnul si ruce, aby se zahřál. Vedle se posadila stařena s holí, v plédu pevně přitáženém k tělu. Prababičku chlapců Frazierových Ross dobře znal.

„Mám vám přinést whisky, paní Frazierová?“

Stará žena však natáhla kostnatou ruku poznamenanou tmavými stařeckými skvrnami a s obdivuhodnou silou sevřela Rossovu. Pak se mu upřeně zadívala do očí. „Bylo to sepsáno tak dávno, že jsem to téměř zapoměla,“ řekla.

„A co?“

„Ochranný štít praskne, plášť lidu Danann nasákne prolévanou krví. Přiblíží se konec. Vybuchnou konflikty, rozšíří se strach. Nechci to zažít.“

Ross přikryl dlaněmi žilnaté ruce. Někteří stařenku považovali za dětinskou, jiní za pomatenou věkem, přesto ho kolem páteře zamrazilo, jako by mu někdo přejel po zádech ostrým kusem ledu.

„Začne to u tebe, dítě svých předků,“ dodala tichým hlubokým hlasem. Rosse po tom podivném výroku přepadla nepochopitelná úzkost.

„V této chvíli se z dlouhého spánku probraly mocné síly – temné i prostoupené světlem. Nyní, při umírání starého a zrození nového, mezi nimi propuká krvavý zápas. A za oslňujícího záblesku, s matčíným křikem při porodních bolestech přichází ten, jenž vládne mečem. Obětí bude nepočítaně, a ty se staneš první. Boj bude nekonečně dlouhý.“ Stařena se s výrazem plným hluboké lítosti na okamžik odmlčela, pak se jí pohled rozjasnil. „Neobviňuju tě z ničeho. Po nesmírném utrpení se probudí k životu požehnaná síla a pláč vystřídá radost.“ S povzdechem stiskla Rossovu ruku. „Teď si dám whisky. A díky.“

„Hned ji přinesu.“ Rossovi připadlo bláhové přikládat slovům a pronikavému pohledu staré ženy nějaký význam. Přesto chvíli trvalo, než se uklidnil, a potom nalil dvě skleničky řízného nápoje – jednu pro starou Frazierovou, druhou pro sebe.

Vtom se ozvalo hlasité zaklepání. Hugh spěchal ke dveřím. Otevřel jednomu z Frazierových chlapců – Ross nepoznal, který

to je – a společnost ho halasně zdravila. Mládenec se potěšeně usmíval a odevzdal hospodyni pecen čerstvého chleba.

Chvíle, která měla přinést štěstí, však byla promeškaná. Kolem čtvrté ráno, kdy odcházeli poslední hosté, Ross na nepříjemnou úzkost a předtuchu dávno zapomněl. Možná vypil trochu víc, ale byla to přece oslava, ne? Co na tom, že se sotva dopotácel do postele.

Zodpovědná Angie si v koupelně odstranila make up, nanesla výživný krém a s povzdechem vklouzla k Rossovi. „Šťastný nový rok, miláčku,“ zašeptala.

Ve tmě ji jednou rukou objal a přitáhl k sobě. „Šťastný nový rok, drahá.“ Vzápětí se propadl do hlubokého spánku. Do snů o zakrváceném bažantovi uprostřed mýtického kruhu, hejnu vran s černýma očima, kroužícímu nad kruhem a zakrývajícímu slunce; o ledové temnotě a stravujících plamenech. Vytrý větru přehlušilo odbíjení uhánějícího času. A pak najednou strašlivé ticho...

Probudil se hodně po poledni s příšernou bolestí hlavy a žaludkem na vodě. Kocovinu si vykoledoval, a tak nezbylo než se sebezapřením vstát, došourat se do koupelny a vylovit z manželčiny cestovní lékárníčky lahvičku s aspirinem. Hodil do sebe rovnou čtyři a spláchl je dvěma sklenicemi vody, aby si zavlažil suché hrdlo. Po horké sprše se mu trochu ulevilo. Oblékl se a sešel do kuchyně. Tam už se všichni shromáždili u pozdní snídaně, co byla současně obědem. Podávala se míchaná vajíčka, slané housičky, grilovaná slanina a sýr. Lahodná vůně domácího jídla probudila Rossův žaludek.

„No ne, on už vstal,“ prohodila Angie s úsměvem a s hlavou nakloněnou na stranu si manžela pozorně prohlížela. „Jsi nějaký přepadlý, miláčku.“

„Jo. Nevypadáš dobře,“ přidala se Millie a zvedla se od stolu. „Posaď se, přinesu ti silnou kávu.“

„Vyléčí ho zázvorové pivo,“ doporučil Hugh. „Osvědčený recept. Mně taky není zrovna nejlíp, ale jídlo pomohlo.“

„Zatím nemám na jídlo ani pomyslení,“ odmítl Ross, ale s díky přijal od Millie sklenici piva. Pomalu upíjel. „Asi si

půjdu provětrat hlavu... A připomenu si, že na noční flámy jsem... tedy já i brácha jsme... už trochu staří.“

„Mluv za sebe,“ zahučel Rob. Ačkoli byl taky dost pobledlý, s chutí se zakousl do slaného pečiva.

„Narodil jsem se o čtyři minuty dřív než ty,“ podotkl Ross na adresu dvojčete.

„Tři minuty a čtyřicet tři vteřiny,“ upřesnil Rob.

Ross si nazul holínky a oblékl si teplou bundu, kolem krku si pro jistotu omotal šálu a nasadil si i čepici. Vzal si od Millie velký hrnek čaje a vyšel do mrazivého dne.

Za chůze popíjel čaj a s černým labradorem Bilboem se vydal na dlouhou procházku. Po chvíli se už cítil mnohem líp. Kocovina člověka dovede potrápít, neštěstí brzy přejde. A on nemínil strávit poslední hodiny ve Skotsku lamentováním, že si dopřál příliš whisky a vína. A kocovina mu nezkazí ani procházku do polí ve společnosti veselého labradora.

Nevědomky zamířil ke stejnému místu, kde včera skolil bažanta. Došel ke kamennému kruhu, do jehož středu pták dopadl. Je černá skvrna na mrazem vybledlém trsu trávy pod jemnou vrstvou sněhu krev? Je vůbec černá? Nechtěl jít blíž a nechtěl si ji prohlédnout. Odvrátil se, když vtom uslyšel za zády zašustění. Pes hrozivě zavřčel. Ross se pozorně zadíval mezi staré, všelijak pokroucené a nakloněné kmeny stromů. Něco tam musí být, pomyslel si. V týle ucítil nepříjemný chlad a slyšel, že se tam něco pohybuje. Slyšel zřetelně to šustění, jako kdyby někdo krácel po zmrzlém listí. Nejspíš zvěř nebo liška... nebo náhodný turista. Bilbo naježil srst na hřbetě a vycenil zuby.

„Haló!“ zavolal Ross. Nikdo neodpověděl, bylo slyšet jen to záhadné šustění. „Vítr,“ usoudil. „Jenom vítr.“ Věděl však – tak jako věděl tenkrát v dětství – že to nebyl vítr.

S očima stále upřenýma k hranici lesíku poodešel několik kroků. „Pojď, Bilbo, jdeme domů.“ Svižně vyrazil vpřed, ale cítil, jak se mu svírá hrud. Ohlédl se. Pes stál se zježenou srstí a vyceněnými zuby, jako by na tom místě ztuhl. „Bilbo, ke mně!“ Ross několikrát tleskl. „Honem!“ Zvíře na

něho upřelo planoucí, divoký pohled, ale pak se s vyplazeným jazykem vesele rozběhlo k pánovi.

Rychlým tempem došli na kraj pole. Ross položil poněkud roztrřesenou ruku Bilboovi na hlavu. „Jsme to ale hlupáci, vid'?' Nikomu o tom nepovíme.“

Bolest hlavy trochu ustoupila, žaludek se zklidnil, takže po návratu si Ross dopřál toust a šálek čaje. Nejhorší mám za sebou, pomyslel si a posadil se k televizi, kde ostatní muži sledovali sportovní zápas. Za chvíli už podřimoval.

Spánek mu pomohl a také miska polévky k večeři. Začal s Angií balit zavazadla.

„Půjdu spát brzy. Ještě nejsem úplně fit,“ oznámil potom manželce.

„Nevypadáš dobře.“ Angie mu položila ruku na tvář. „Nemáš teplotu?“

„Cítím lehkou zimnici.“

Angie pokývala hlavou a odešla do koupelny. Když se vrátila, nesla dvě ostře zelené tabletky a sklenici vody.

„Spokni je. Jsou na nachlazení a líp usneš.“

„Ty myslíš na všechno,“ uznale podotkl Ross. „Řekni dole, že se uvidíme ráno.“

„Vyřídím. A už si lehni.“ Zabalila manžela do příkrývky a políbila ho na čelo. „Vážně hoříš.“

„Vyspím se z toho.“

„Určitě.“

Ráno se Ross necítil stoprocentně v pořádku, přesto o hodně líp. Tupá bolest hlavy se sice vrátila, a navíc dostal průjem, přesto si dal k snídani velkou misku ovesné kaše a silnou černou kávu.

Naposled se chvíli prošel, naložili zavazadla a mohli jet. Objal Millii a Hughu. „Přijďte na jaře do New Yorku,“ zval bratrance.

„Možná jo. Jamie to tady na pár dnů obstará.“

„Vyříd' mu, že se loučíme.“

„Jasně. Možná se vrátí, než odjedete, ale...“

„Letadlo nepočká,“ ozval se Rob.

„Bude se mi stýskat,“ loučila se Millie. „Šťastnou cestu a opatrujte se.“

„Těšíme se na vás,“ poslala Angie rodině vzdušný polibek, když nastupovala. Vůz naposled opustil farmu MacLeodových.

Vrátili auto do půjčovny a nakazili tamního zaměstnance, jakož i muže, který si vůz vzápětí najal. Pak předali virus nosiči zavazadel, když mu podávali spropitné, a než prošli pasovou a bezpečnostní kontrolou, infekce se rozšířila na minimálně pětadvacet osob a dál v salonku první třídy, kde popíjeli koktejl a vzpomínali na příjemné zážitky s rodinou.

„Je čas, Jayne.“ Rob vstal. S bratrem se rozloučili přátelským poplácáním po rameni a Angii políbil na tvář. „Uvidíme se příští týden.“

„Informuj mě, jak to vypadá s Colridgem,“ připomněl mu Ross.

„Spolehni se. Do Londýna to není daleko. Jestli budeš potřebovat okamžité informace, budeš je mít hned po přistání v New Yorku. A v letadle si odpočiň, jsi nějak pobledlý.“

„Ty taky nemáš růžová líčka,“ dobíral si Ross dvojče.

„Neboj, rozproudím si krev!“ Rob popadl kufr a druhou rukou bratrovi zasalutoval. „To nestojí za řeč, brácho.“

Rob a Jayne MacLeodovi přivezli nákazu do Londýna, když ji předtím přenesli na spolecestující do Paříže, Říma, Frankfurtu, Dublinu a dál. Na letišti Heathrow se rozšířila na pasažéry do Tokia, Hongkongu, Los Angeles, Washingtonu D.C. a Moskvy. Řidič, který manžele vezl do hotelu, otec čtyř dětí, ji přinesl domu a při společné večeři sečetl osud celé rodiny.

Recepční v hotelu Dorchester přivítala dvojici v nejlepší náladě – a nebylo divu, když následující den odlétala na exotickou dovolenou.

U drinku a večeře se synem a snachou a jejich synovcem s manželkou nakazili smrtelným virem další členy rodiny a rovněž vrchního, když mu předávali štědré spropitné.

Té noci si Rob musel vzít prášek na spaní, aby zaspal pálení v krku, únavu a roztřesený žaludek. Nepochybně se nakazil od bratra.

Během letu přes Atlantik se Ross pokoušel začíst do knihy, ale nedokázal se soustředit. V naději, že usne, si pustil hudbu. Angie na vedlejším sedadle sledovala nějakou romantickou komedii a popíjela šampaňské.

Asi v polovině cesty Rosse probudil záchvat prudkého kašle. Angie se mu marně pokoušela pomoci boucháním dlaně do zad.

„Přinesu ti vodu,“ začala. Ross jenom zakroutil hlavou, přitiskl si ruku na ústa, odepnul si bezpečnostní pás a spěchal na toaletu; oběma rukama se opřel o kraje umyvadla a vykašlával hustý žlutý hlen. Na plicích ho nesnesitelně páliło. Sotva popadl dech, záchvat ho přepadl znovu. Měl strašný pocit, že si snad vykašle plíce. Vtom pocítil silné křeče v břiše a taktak si stihl sundat kalhoty a posadit se na toaletu. Na čele mu vystoupil ledový pot. Opřel se rukou o stěnu a zavřel oči, dokud nevyprázdnil střeva. Když křeče povolily a mdloby přešly, málem se rozplakal úlevou, i když vyčerpáním sotva stál na nohou. Vypláchl si ústa a opláchl obličej studenou vodou. Cítil se mnohem líp. Zadíval se na sebe v zrcadle. Pod očima měl tmavé kruhy, ale zdálo se mu, že nevypadá nejhůř. Tělo se pročistilo, a tak se té ošklivé nákazy snad zbavil.

Na chodbě si ho letuška starostlivě změřila. „Jste v pořádku, pane MacLeode?“

„Snad ano,“ přikývl v rozpacích. „Příliš mnoho novoročnických lahůdek,“ pokusil se o chabý žert.

Letuška se povinně usmála. Netušila, že ani ne za tři dny ji přepadnou stejné zdravotní potíže.

Ross se vrátil na místo u okna.

„Je ti líp, drahý?“ zadívala se na něho Angie.

„Podstatně.“

„Máš trochu lepší barvu. Nechceš čaj?“ zeptala se Angie, když si manžela pozorně prohlédla.

„Asi ano, to mi uklidní střeva.“

Teplý čaj povzbudil chuť k jídlu, a tak si Ross vybral z menu kuře s rýží. Hodinu před přistáním dostal další záchvat kašle. Zvracel a měl průjem, ačkoli ne tak silný jako poprvé.

S podporou Angie prošel nutnými formalitami. Pak zamířili s vozíkem se zavazadly k východu, kde na ně už čekal šofér soukromé přepravní služby.

„Rád vás opět vidím! Odsesu zavazadla, pane MacLeode,“ hlaholil na uvítanou.

„Díky, Amide.“

„Výlet se vydařil?“

„Užili jsme si kouzelné Vánoce,“ odpověděla Angie. To už se proplétali davy cestujících na Kennedyho letišti. „Bohužel Rossovi není dobře – nejspíš chytil cestou nějakou infekci.“

„Ach, to je mi líto. Vynasnažím se, abyste byli doma co nejdřív.“

Na Rosse padla smrtelná únava a vše vnímal jen okrajově: mumraj v letištní hale, cesta na parkoviště, nakládání zavazadel, hustý provoz až do Brooklynu. Konečně zastavili před domem! Angie objala Rosse kolem pasu a vedla ho halou ke schodům do patra, kde měli ložnici.

„A hned si lehni,“ nařídila.

„Neprotestuju, jen bych se nejdřív rád osprchoval.“

Pomohla mu se svlékáním. „Co bych si bez tebe počal?“ Na okamžik jí položil hlavu na rameno.

„Zkus na to přijít.“

Sprcha Rosse tak osvěžila, až začínal věřit, že je z nejhoršího venku. V očích ho zaštíply slzy, když se vrátil do ložnice a zjistil, že mu Angie už rozestlala, přinesla láhev minerálky a sklenici zázvorového piva. Na noční stolek položila mobil. Dálkovým ovladačem stáhla rolety.

„Napij se vody nebo piva, obávám se, že jsi už trochu dehydrovaný. A jestli se ti do rána neuleví, volám lékaře.“

„Je mi líp,“ prohlásil Ross, ale poslušně se napil a pak se slastným povzdechem vklouzl pod přikrývku.

Angie ho zabalila až po bradu a přiložila mu ruku na čelo. „Určitě máš teplotu. Jdu pro teploměr.“

„Později, chci se prospat.“

„Kdybys něco potřeboval, jsem dole.“

„Bože, není nadto lehnout si do vlastní postele,“ povzdychl Ross blaženě a zavřel oči.

Angie odešla do kuchyně. Vyndala z mrazáku kuře a drůbky a chvíli je oplachovala pod teplou vodu, aby urychlila rozmrazení. Uvaří silnou kuřecí polévku – svou ověřenou léčebnou medicínu. Sama se na ni těšila; byla příšerně unavená a za Rossovými zády slupla dvě tablety, protože ji začínalo bolet v krku. Nechtěla manžela zbytečně zneklidňovat. Navíc měla mnohem lepší imunitu než on, a tak věřila, že nachlazení rychle zažehná.

Zapnula mobil na mikrofon a zavolala dceři Katii. Chvíli si povídaly, Angie přitom zapnula varnou konvici a udělala si horký čaj.

„Je tam někde táta? Chci se s ním pozdravit.“

„Spí. Chytil nějaký virus.“

„Ne!“

„Neboj se, vařím kuřecí polévku. Do soboty se dá dohromady. Nemůžu se dočkat, až vás uvidím. A ještě něco, Katie. Koupila jsem pro miminka kouzelné oblečky! Však uvidíš, jak jsou úžasné. Ale už musím jít vařit, takže se loučím.“ Při mluvení ji totiž strašně pánilo v krku. „Uvidíme se v sobotu. A nejezdi sem, Katie. Myslím to vážně. Tátova nemoc je, myslím, nakažlivá.“

„Až se probudí, vyříd' mu, ať mi zavolá.“

„Určitě. Měj se, zlato.“

„Ty taky, mami.“

Angie pustila kuchyňskou televizi, aby měla nějakou společnost, a nalila si sklenku vína – možná jí prospěje víc než čaj. Postavila na sporák hrnc s kuřecím a vyběhal nahoru zkontrolovat Rosse. Lehce pochrupeval. Spokojeně se vrá-

tila do kuchyně a oloupala zeleninu do polévky. Silou vůle se soustředila na práci a nevšimala si počínající bolesti za očními důlky.

Až se Rossovi uleví a horečka pomine, přestěhuje ho do obývacího pokoje. Sama se převlékne do pyžama a lehne si, protože cítí, že jí je už vážně mizerně. Dá si polévku a bude koukat na televizi.

Bezmyšlenkovitě scedila vývar, nasekala maso na větší kousky, přidala zeleninu, koření a lžící vlastního silného kuřecího vývaru. Stáhla plamen a znovu zamířila za Rossem. Aby ho nerušila, ale zůstala nablízku, šla do bývalého dětského pokoje, co nyní sloužil jako pokoj pro vnoučata. Rozběhla se na toaletu a vyzvracela těstoviny – dala si je v letadle. „Hergot, co to ten Ross chytil?“ mračila se. Změřila si teplotu. Devětatřicet. „Kuřecí polévka nás oba spraví.“ Prozatím si vzala dva paraleny a nalila si sklenici zázvorového piva. Tiše vklouzla do ložnice, vytáhla z komody mikinu, flanelové kalhoty a teplé ponožky, protože se roztrásla zimou. Ve vedlejším pokoji se převlékla, lehla si do postele a zabalila se do vlněného přehožu. Téměř okamžitě usnula. Pronásledovaly jí sny o hejnech černých ptáků a bublající krvavé řece.

Trhnutím se probrala, krk v jednom ohni, hlava jí třeštila. Zasllechla výkřik? Volání? Než se vymotala z přehožu, ozvalo se tupé žuchnutí.

„Rossi!“ Vyskočila z postele tak rychle, až se s ní pokoj zatočil. Tiše zaklela a spěchala do ložnice. Ve dveřích zděšeně vykřikla.

Ross ležel v křečích na zemi vedle kaluže zvratků a vodnatých exkrementů s krví.

„Proboha!“ Rozběhla se k němu a pokusila se ho otočit na bok... Je to snad první krok při první pomoci, ne? Nejistě tápala v paměti. Popadla telefon a volala rychlou zdravotní pomoc. „Rychle pošlete záchranku!“ Překotně vychrlila adresu. „Manžel... Manžel má horečku... A zvrací krev.“

„Rozumím, paní. Hned jsou na cestě.“

„Rychle, prosím!“

KAPITOLA 2

Třiatřicetiletý ošetřovatel Jonah Vorhies ucítil polévku a odběhl vypnout sporák. Pak s kolegyní Patti Annou vyvezli MacLeoda na nosítkách z domu a naložili do záchranky. Kolegyně se ujala řízení, zapnula sirénu, on pracoval na stabilizaci pacienta. Manželka situaci pozorně sledovala – a držela se. Žádná hysterická scéna, Jonah téměř slyšel, jak naléhala na manžela, aby se probral.

Jonah však poznal, kdy přichází smrt. Většinou to vycítil, ačkoli se snažil ten pocit potlačit, protože mu to bránilo v práci i v normálním životě. Například poznal, že náhodný kolemjdoucí má rakovinu. Nebo kolem prosvištělo děcko na kole a on věděl, že skončí se zlomeninou zápěstí. Někdy znal i jméno, věk a bydliště... Nějakou dobu tuto svou zvláštní schopnost bral jako příjemnou hru, ale brzy ho děsila, proto se raději snažil nevnímat.

V případě MacLeoda vycítil nevyhnutelnou smrt rychle a tak intenzivně, že s tím nedokázal nic dělat. Kromě toho se přidalo něco nového – vidění. Když s Patti Ann přijeli, záchvat ustupoval, ale při práci a informacích kolegyni vysílačkou vyvstala Jonahovi před očima scéna, kdy se pacient otáčel na posteli a zvracel na podlahu, volal o pomoc, pak spadl z postele a svíjel se v křečích.

Viděl přiběhnout manželku, slyšel ji vykřiknout. Vše se odehrávalo jako scéna z filmu.

Jonahovi se to vůbec nezamlouvalo.

Po příjezdu do nemocnice se snažil zneklidňující vidiny ignorovat a udělat vše, aby pomohl zachránit pacienta, přestože věděl, že muž umírá. Informoval doktorku Rachel Hopmanovou o příznacích, první pomoci. Pak pacienta převezli na jednotku intenzivní péče. U dveří se Jonah dotkl ruky

manželky pacienta, aby naznačil, že dovnitř nemůže. Hned však ucukl. Viděl, že žena také umírá.

„Rossi,“ vypravila ze sebe a položila ruku na zavřené dveře.

„Musíte čekat tady, paní MacLeodová. Doktorka Hopmanová je specialista na podobné případy a udělá pro vašeho manžela vše, co bude v jejích silách.“ A pro vás rovněž, i když to nebude stačit.

„Rossi. Potřebuju –“

„Nechcete se posadit? Přinesu vám kávu.“

„Já... Ne, díky.“ Přitiskla si ruku na čelo. „Díky, nechci. Co se mu, proboha, stalo?“

„Doktorka Hopmanová to zjistí. Máte komu zavolat?“

„Syna máme v Londýně a několik dnů není doma. Dcera... Čeká dvojčata, nechci ji rozrušit. Snad kamarádce Marjorii...“

„Mám jí zavolat?“

„Já...“ Podívala se na kabelku, co svírala v ruce. Popadla ji doma bezmyšlenkovitě, stejně jako kabát a boty. „Mám u sebe mobil.“ Vytáhla telefon a tupě na něj hleděla.

Jonah poodešel pár kroků a kývl na ošetřovatelku. „Někdo na ni musí dohlédnout. Přivezli jsme jejího manžela, je na tom špatně. Myslím, že ona je taky nemocná.“

„Dneska je nemocný kdekdo, Jonahu.“

„Má horečku, jen nevím, kolik.“ Věděl přesně, že osmatřicet a teplota stoupala. „Tehle případ je neobvyklý. No nic, musím do služby.“

„Dobrá, dobrá, pohlídám ji. Jak to vypadá?“ kývla hlavou k ordinaci.

Jonahovi se před očima otevřel obraz vyšetřovny. Zadíval se na ženu, k níž choval vřelé city, dosud však nenašel odvahu pozvat ji na schůzku. „Velice špatně,“ řekl a rychle odcházel, než Rachel vyšla z vyšetřovny, aby paní MacLeodové sdělila, že manžel zemřel.

V podkrovním bytě v Chelsea, na protějším břehu řeky East River, vykřikla Lana Binghamová v orgasmu. Výkřik se proměnil v dlouhé zasténání, poté ve slastný vzdech, když se ruce, křečovitě svírající prostěradlo, uvolnily a objaly Maxe. Znovu vzdychla, ukojená a spokojená. Cítila na sobě váhu milencova těla, srdce proti sobě divoce bušila. Dlouhými prsty lenivě zajela do jeho tmavých vlasů. Asi by je potřeboval zkrátit, jenže si ráda natáčela zvlněné pramínky na prst.

Žijeme spolu půl roku a zatím vztah spěje jen k lepšímu, pomyslela si. Zavřela oči, dokonale uvolněná.

Vzápětí vykřikla, když ji zasáhlo něco... něco fascinujícího a prudkého. Jako by celou bytostí prošlehla zářivá jiskra. Silnější než orgasmus, směs rozkoše a šoku nepopsatelných slovy. Jako by v jejím nitru explodovalo světlo nebo ohnivý šíp zasáhl srdce a rozpálil krev.

Max, stále ještě v ní, sebou trhl. Zaslechla, jak na vteřinu zatajil dech a ucítila v sobě znovu ztopořený penis.

Prchavý okamžik a prožitek slábl, až se úplně rozplynul. Jen oči jí ještě chvilku planuly zvláštní zlatavou září.

Max se zvedl na loktech a ve světle tuctu čajových svíček na ni upřel tázavý pohled. „Co to bylo?“

Ještě lehce omámená dlouze vydechla. „Netuším. Že by nejsilnější postkoitální šok na světě?“

Rozesmál se a otřel se rty o její. „Asi koupíme ještě jednu láhev stejného vína,“ poznamenal.

„Navrhuju celý karton. Wow!“ Pozvedla ruce nad hlavu. „Je mi úžasně.“

„Taky tak vypadáš, moje krásná čarodějko.“

Rozesmála se. Věděla stejně dobře jako on, že s magií přinejlepším jenom koketuje a nehodlá na tom nic měnit. Vystačí si s rituály při svíčkách a s talismany.

Od oslav zimního slunovratu, kdy se s Maxem Fallonem seznámila a bláznivě se do něho zamilovala, se přesto pokoušela vniknout do umění velké magie hlouběji. Postrádala však jiskru a pravý zápal – a upřímně řečeno, znala jen málo takových, kteří měli úspěch. Většina lidí – vlastně všichni –

s nimiž se seznámila na slavnostech, při rituálech a na setkáních, se dala považovat za stejně marné snaživce jako ona. Někteří jí připadali trochu blázni, jiní příliš posedlí. Kdyby se takovým dostala do rukou moc, mohli se stát pro okolí nebezpeční. Ach, ano, pak tady byl Max. Max měl jiskru. Jak jinak by dokázal pouhým vydechnutím zapálit v ložnici svíčky? To ji pokaždé vzrušilo. A když se maximálně soustředil, dokázal pohybovat malými předměty. Jednou pozvedl plný šálek kávy a nechal ho pohybovat vzduchem, až šálek přistál na stole přímo před ní. Ohromující.

Pro Lanu ale znamenal největší kouzlo fakt, že ji Max miluje.

Políbil ji. Svezl se z ní na bok a sáhl po nerozsvícené svíčce. Lana zakoulela očima a sklíčeně vzdychla.

„Když jsi uvolněná, daří se ti. A teď vypadáš uvolněná,“ změřil ji pohledem od hlavy k patě. Ležela pohodlně, nahá, s rukama pod hlavou, světle zrzavé vlasy rozprostřené na polštáři. „Kdybych se uvolnila ještě víc, upadla bych do bezvědomí,“ našpulila plné rty.

„Tak to zkusíme,“ uchopil ji Max za ruku a políbil jí konečky prstů. „Soustřed se. Plamen dřímá ve tvém nitru.“

Kvůli Maxovi si přála, aby to tak bylo. Posadila se a shrnula si vlasy na záda. „Tak jo.“

Zavřela oči a zklidnila dech. Pokusila se o to tak, jak ji učil: vytáhnout plamínek, doutnající údajně v nitru. Kupodivu cítila, že se v ní cosi pohnulo. Překvapeně otevřela oči a vydechla.

Knot hořel.

Zalapala po dechu a Max se usmíval.

„A podívejme se!“ pronesl hrdě.

„Já... Vždyť jsem ani...“ Po několikaminutovém soustředování se jí podařilo zapálit pár dalších svíček. „Ani jsem se nestihla připravit a... Zapálil jsi je ty!“ zvolala pobaveně a v hloubi srdce se jí trochu ulevilo. Dloubla Maxe ukazovákem do hrudi. „Chtěl jsi mi dodat sebevědomí, že?“

„Vůbec ne.“ Položil jí ruku na nahé koleno. „To bych neudělal. Nikdy bych nelhal. Podařilo se ti to, Lano.“

„Ale já... Vážně to není tvoje práce?“

„Vážně ne. Přisahám... Tak to zkusíme znovu?“ Sfoukl jednu svíčku a dal jí Laně do ruky.

Trochu znervózněla. Zavřela oči – snad aby se především uklidnila. Jakmile soustředila myšlenky k úkolu, cítila, že se v ní něco zvedá. A pak, když oči otevřela a představila si plamínek, knot se zažehl.

„Ach Bože... Dokázala jsem to,“ hleděla překvapeně na svíčku. V modrých očích se odrážely nazlátlé jiskřičky.

„Cítila jsi něco?“

„Jako by mi uvnitř těla začalo něco stoupat nahoru, rozšiřovat se. Vyplnilo to celé nitro. Nevím... Nedovedu ten stav přesně pojmenovat, Maxi, ale byl to docela přirozený pocit. Nic násilného. Prostě jako když dýcháš. A přece trochu strašidelné. Necháme si to pro sebe, souhlasíš?“ Prosebně pohlédla přes rozechvělý plamínek.

Ve výrazu Maxovy tváře s rašícím strništěm se zračila pýcha a upřímný zájem, stejně tak v šedých očích.

„Jen o tom, prosím tě, nepiš. Přinejmenším ne dřív, než se ujistíme, že nejde o náhodnou, jednorázovou záležitost.“

„Otevřela ses, Lano. Viděl jsem ti to na očích. Už když jsme se poprvé setkali, vyčetl jsem v tvých očích potenciál. Ale jestli si přeješ, aby se o tvém nadání nevědělo, zůstane to mezi námi.“

„Díky.“ Vstala a položila svou svíčku vedle jeho. Symbol našeho spojení, napadlo ji. Obrátila se. „Miluju tě, Maxi. Jsi mé živé světlo.“

Zvedl se z postele a pevně k sobě Lanu přitiskl. „Život bez tebe si už nedokážu představit. Dáš si ještě víno?“

„To má být náhrada?“

Max se usmál a políbil ji. „Nabízím víno a objednáme si večeři, protože umírám hladem. Pak zvážíme, jak to je s náhradami.“

„Fajn, nadšeně souhlasím. Umím vařit.“

„O tom nepochybuju, ale vařila jsi celý den, a zasloužíš si volný večer. Chtěli jsme si zajít –“

„Raději bych zůstala s tebou doma,“ šeptla Lana.

„Tak dobrá. Na co máš chuť?“

„Překvap mě.“ Zvedla ze země černé kalhoty a tričko, které nosila v práci pod pláštěm šéfkuchařky. Max ji totiž svlékl, sotva se vrátila z restaurace. „Po dvou dvanáctkách tenhle týden sním doma s radostí něco, co připravil někdo jiný.“

„Dohodnuto.“ Max si natáhl džíny a pracovní svetr – míval ho na sobě, když v podkrovní pracovně psal. „Otevřu víno a zbytek bude překvapení.“

„Hned jsem hotová.“ Lana se rozběhla k šatníku. Když se přistěhovala k Maxovi, zredukovala garderobu na polovinu, jenže... Jenže se tak ráda obléká a miluje módu! Vzhledem k tomu, že tráví tolik času v bílé kuchařské tunice a černých kalhotách, mimo práci si ráda vezme na sebe něco šik. Něco neformálního, ale trochu romantického pro večer doma ve dvou. Zvolila tmavomodré šaty s červenými volánky těsně pod kolena. A připraví Maxovi překvapení v podobě sexy prádélka – to když se dostanou k náhradnímu programu večera.

Oblékla si šaty a začala se prohlížet v zrcadle. Intimní světlo svíček jí sice lichořilo, ale... Přitiskla si dlaně na tvář a zlehka ji masírovala – tenhle rituál provozovala už od puberty. Často přemýšlela, jestli ten její zápal pro magii nevychází spíš z ješitnosti než skutečného nadání. Ale to Lanu nijak netrápilo – raději být hezká než čarodějka. Obzvláště když přitahuje muže, jako je Max.

Vyročila z ložnice, když vtom si uvědomila, že by neměli nechat hořet svíčky. Otočila se, aby je pozhasínala... Zarázila se. Dokázala je rozsvítit, tak by je mohla umět i zhasnout, že? „Je to přece stejný krok, jenže z opačného konce,“ uvažovala nahlas. Ukázala na jednu, soustředila na ni energii a chystala se na pokus. Vtom svíčka zhasla.

„Výborně... Wow!“ Chtěla zavolat Maxe, uvědomila si však, že by místo romantické večere trénovali a studovali. A tak zaměřovala energii z jedné svíčky na druhou a za chvíli ložnice tonula ve tmě.

Lana nedokázala vysvětlit, co při tom cítila, nebo jak se otevřely ty pomyslné dveře, o nichž Max mluvil. Přemýšlet může později, teď dostala chuť na víno.

Zatímco si Lana s Maxem vychutnávali víno a lahodný bagetový toust s rozpečeným plísňovým sýrem – ten Lana prostě musela připravit – Katie MacLeodová Parsoniová vběhla se slzami v očích do brooklynské nemocnice. Nevěřila, že otec zemřel a matka najednou upadla do tak kritického stavu, že ji museli uložit na jednotku intenzivní péče. S rukou na vystouplém bříše se nechala manželem vést k výtahu.

„To není možné! Určitě se spletli! Vždyť jsem s ní před pár hodinami mluvila. Tátovi nebylo dobře – prý se nachladil – a máma mu vařila polévku.“

Opakovala tu větu po celou cestu do nemocnice. Tony trpělivě poslouchal a držel manželku kolem pasu. „Bude v pořádku,“ řekl. Nic jiného ho v té chvíli nenapadalo.

„Je to omyl,“ opakovala Katie. V kanceláři sester však ze sebe nevypravila jediné slovo, jenom bezradně hleděla na manžela.

„Dostali jsme zprávu, že jste hospitalizovali Angii – Angelu MacLaodovou. Tohle je její dcera Kathellen, moje manželka,“ začal Tony.

„Chci vidět matku. Musím ji vidět,“ vyhrkla konečně Katie. Così v očích ošetřovatelky v ní vyvolalo paniku. „Chci vidět mamku a mluvit s doktorkou Hopmanovou! Říkala, že –“ Katie to nedokázala vyslovit.

„Ošetřujícím lékařem vaší matky je doktor Gerson,“ informovala ji ošetřovatelka.

„Nechci mluvit s doktorem, chci za matkou! Kde je doktorka Hopmanová?“

„Uklidni se, Katie. Klid, prosím tě. Mysli na děťátka,“ napomenul ji Tony laskavě.

„Zavolám doktorce Hopmanové.“ Ošetřovatelka obešla stůl. „Zatím se posadte. Ve kterém měsíci jste?“

„Dvacet devět týdnů a čtyři dny,“ odpověděl Tony za manželku.

Katie se rozplakala. „Taky počítáš dny,“ vzlykla.

„Pochopitelně, drahoušku. Čekáme dvojčátka,“ obrátil se Tony k ošetřovatelce.

„Ach, takové požehnání...“ Sestra to řekla s úsměvem, ale hned zvažněla a vrátila se ke stolu.

Doktorka Rachel Hopmanová vešla do sesterny a stačil jediný pohled na dvojici, aby odhadla situaci. Čeká ji rozhovor se zoufalou, těhotnou ženou. Přesto považovala za rozumnější, když s ní promluví ona místo doktora Gersona. Ten je sice vynikající internista, ale jeho chování někdy hraničí s hrubostí.

Ošetřovatelka od stolu kývla na lékařku, ta se nadechla a přistoupila ke dvojici.

„Jsem doktorka Hopmanová. Je mi moc líto, že váš otec zemřel,“ řekla.

„To je omyl.“

„Jste Katie?“

„Ano. Katie MacLeodová Parsoniová.“

„Udělalí jsme vše, co bylo v našich silách, Katie.“ Doktorka se posadila. „A vaše matka také. Zavolala rychlou záchrannou službu, ale váš otec se v té době už nacházel v kritickém stavu.“

Katie visela na lékařce prosebným pohledem. „Nachladil se. Nic vážného, jen obyčejný virus. Matka mu připravila polévku.“

„Mnoho nám toho neřekla. Byli ve Skotsku, ale vy jste s nimi necestovali, že?“

„Mám rizikové těhotenství.“

„Dvojčata. Dvacet devět týdnů a čtyři dny,“ ozval se Tony.

„Kde přesně ve Skotsku byli?“

„V Dumpfries. Záleží na tom? Kde je matka? Chci ji vidět.“

„Je v izolaci.“

„Co tím naznačujete?“

Rachel poposedla, upřela na Katii klidný pohled a pokračovala stejně klidným hlasem. „Prevence, Katie. Pokud přišli do kontaktu s infekcí nebo jeden nakazil druhého, musíme zabránit rozšíření. Dovolím vám vidět se s matkou, ale jenom pár minut a připravte se na to, že je velice nemocná. Obléknete si ochranný plášť, rukavice a nasadíte si roušku.“

„Je mi jedno, co si obléknu, chci za ní.“

„Nesmíte se jí dotknout,“ pokračovala Rachel, „a opakuju, návštěva potrvá pár minut.“

„Doprovodím manželku,“ řekl Tony.

„Dobře. Nejprve mi povězte víc o návštěvě rodičů ve Skotsku. Vaše matka nám řekla, že tam strávili Vánoce i Nový rok a vrátili se dnes. Nevíte – byl otec nemocný už před odjezdem?“

„Ne, ne, byl naprosto zdravý. Štědrý den strávili doma. Vždycky odjíždíme na druhý svátek. Já s manželem jsme letos zůstali doma, protože nesmím cestovat.“

„Během návštěvy Skotska jste spolu mluvili?“

„Ovšem. Volali jsme si téměř denně – a jsem si jistá, že oba rodiče byli zdraví. Zeptejte se strýčka Roba – to je otcův bratr dvojče. Sešli se tam všichni. Klidně mu zavolejte do Londýna.“

„Dáte mi číslo?“

„Já vám ho dám.“ Tony sevřel manželce ruku. „Poskytnu vám všechny potřebné informace, ale teď se Katie potřebuje vidět s maminkou.“

Když se oba oblékli do ochranných oděvů, Rachel se je snažila připravit. „Vaší matce podáváme infúzi, byla silně dehydrovaná. Měla vysokou horečku, tu se pokoušíme srazit.“ Před skleněnou stěnou pokoje se zastavila. Drobná žena se záplavou černých kudrn, ne zrovna upravených. V hlubokých hnědých očích se zračila únava, ale hlas zněl rozhodně. „Plastová zástěna chrání proti infekci.“

Katie neměla na vybranou než hledět přes matnou clonu na ženu na nemocničním lůžku. Jako zamžená vidina, pomyslela si. „Vždyť jsem s ní před pár hodinami mluvila...“ pro-

nesla jako ze sna. Sevřela manželovu ruku a posunula se o krok dál. Monitory pípaly a zaznamenávaly funkci životně důležitých orgánů. Nad hlavou pacientky bzučela jako hejno vos ventilace. Katie však slyšela pouze matčin chraptivý dech. „Mami,“ oslovila ji. Angie nereagovala.

„Je pod sedativy?“ obrátila se Katie na ošetřovatelku.

„Ne.“

Katie si odkašlala a oslovila matku hlasitěji.

Angie se pohnula a zasténala. „Unavená. Tak unavená... Udělat polévku. Nemocna. Dneska nemocná. Maminko, dej mi flanelové pyžamko, jsem nemocná. Nemůžu do školy.“

„Mami, slyšíš mě? Jsem Katie...“

„Katie, Katie.“ Angie otočila hlavu doprava doleva. „Maminka říká, Katie, zavři dveře na závoru.“ Náhle Angie prudce otevřela oči a skelným pohledem zmateně těkala po místnosti. „Nesmí dovnitř. Slyšíš to šustění v křoví? Zavři závoru, Katie!“

„Neboj se, maminko, jsem u tebe. Neboj se.“

„Vidíš ty vrány? Krouží nad námi.“

Nepřítomný zrak ulpěl na Katii. „Katie, moje holčičko.“

„Jsem tady, maminko. Stojím blízko.“

„Necítíme se s tatínkem dobře. Sníme kuřecí polévku. V posteli. A díváme se na televizi.“

„To je dobře,“ přikývla Katie se slzami v očích. „Brzy vám bude zas dobře. Miluju vás oba.“

„Při přecházení ulice mě drž za ruku. Musíš se podívat na obě strany.“

„Já vím.“

„Slyšelas to!“ vykřikla najednou Angie ochraptěle a pokračovala šeptem. „V křoví něco šustí. Něco nás pozoruje.“

„Nic tam není, mami.“

„Je! Miluju tě, Katie. I tebe, Iane. Moje děťátka...“

„Miluju tě, maminko,“ odpověděl Tony, protože to byla pravda. Pochopil, že ho tchyně považuje za Katiina bratra.

„Uděláme si v parku piknik, ale... Ne, ne, blíží se bouřka... A nese to s sebou! Rudý blesk. Spaluje a krvácí! Utíkejte!“

Prudce se posadila. „Utíkejte!“ Zachvátil ji prudký kašel. Hleny potřísnily zástěnu.

„Odvedte dceru!“ Rachel zazvonila na ošetřovatelku.

„Ne! Maminko!“

Tony přes všechny protesty odtáhl Katie z místnosti. „Je mi to líto, ale musíš je nechat matku ošetřit. Snaží se jí pomoci. Pojd.“ Třesoucíma se rukama pomohl Katii svléknout ochranný oděv. „Musíme to nechat tady, víš?“ Stáhl jí rukavice, pak i svoje a hodil je do připraveného kontejneru. „Posaď se, Katie.“

„Co jí je, Tony? Blouzní.“

„Z horečky,“ odpověděl a nasměroval ji k nejbližšímu křeslu. „Pokoušejí se ji srazit.“

„Otec zemřel. Teď musím myslet na mámu. Ale...“

„Uklidni se, drahoušku.“ Tony manželku objal a ona mu opřela hlavu o rameno. „Musíme na ni myslet. Ian přijede každou chvíli – možná je už na cestě. Také nás bude potřebovat, obzvláště jestli Abby s dětmi zůstala v Londýně. Pochybuju, že se mu na poslední chvíli podařilo sehnat tolik letenek.“

Hlavně mluvit, opakoval si Tony, a odvracet Katiinu pozornost od dění za tou strašnou plastovou stěnou.

„Víš, že psal, že se mu podařilo zařídit výhodnou letenku do Dublinu a odtamtud přímý let do Států. Snaží se dostat sem co nejdřív i Abby s dětmi.“

„Myslela, že jsi Ian. Má tě moc ráda, Tony.“

„Já vím, já vím.“

„Je to tak smutné, Tony.“

„No tak, Katie, ...“

„Začínám cítit stahy.“

„Cože? Kolik?“

„Nevím. Nevím, ale začínají. A je mně...“

Zakymácela se. Tony ji pevně objal a společně vstali. Držel ji v náručí s pocitem, že se svět náhle začíná bortit. Volal o pomoc.

Katii přijali na porodní oddělení, a po hodině naplněné úzkostí stahy ustaly. Hrůza na jednotce intenzivní péče, následně strach a nakonec nucený odpočinek na nemocničním lůžku a pozorování oba totálně vyčerpaly.

„Sepíšeme seznam věcí, které ti mám přivést. Zajedu pro ně, vrátím se a zůstanu s tebou přes noc.“

„Nejsem schopna normálně myslet.“ Katii pálily oči únavou a od pláče, ale nedokázala je zavřít.

Tony ji vzal za ruku a políbil do dlaně. „Zvládnou to. A ty udělej, co ti doktor nařídí. Musíš odpočívat.“

„Já vím, ale... Tony, nemůžeš se tam zajít podívat? Zkontroluj, jak se mamce daří. Neodpočnu si, dokud se to nedozvím.“

„Dobrá. Ale ne že vstaneš a začneš tancovat po pokoji.“

Chabě se pousmála. „Přísahám, že ne.“

Tony vstal a políbil ji na vystouplé břicho. „A vy, hoši, spinkejte.“ Zakoulel očima na Katii. „Vydrž.“

Na chodbě se musel na chvíli opřít o stěnu, aby se nesesy-pal. Nemůže Katie zklamat.

Prošel spleťmi chodbami oddělení; našel dveře do čekárny, automat s pořadníkem a výtahy. Katie si počká, než se odtud vymotá a najde cestu zpátky k ní. Zamířil k výtahům, když z jednoho vystoupila hezká černoška v bílém plášti a černých teniskách.

„Doktoro Hopmanová...“

„Jak je na tom Katie, pane Parsoni?“

„Klidně mi říkejte Tony. Manželka odpočívá. Za poslední hodinu se stahy neopakovaly a děti jsou v klidu. Zůstane tady do rána – možná i pár dnů – na pozorování. Pořád se ptá na matku a poslala mě zjistit její stav.“

„Posaďte se, Tony.“

Od dětství pracoval v rodinném obchodě se sportovním vybavením, který nyní řídil. Měl dobrý odhad na lidi.

„Ne.“

„Je mi to strašně líto, Tony.“ Vzala ho za ruku a vedla ke křesílkům. „Řekla jsem doktoru Gersonovi, že zajdu dolů, ale můžu ho zavolat a promluví s vámi.“

„Ne, ne. Neznám ho a nepotřebuju s ním mluvit.“ Tony ztěžka dosedl a složil hlavu do dlaní. „Nechápu, co se děje. Nerozumím tomu. Proč zemřeli?“

„Vyhodnocujeme testy. Hledáme druh infekce. Máme za to, že se nakazili ve Skotsku, protože u vašeho tchána se objevily potíže ještě před odletem. Katie říkala, že pobývali na farmě v Dumfries...“

„Ano. Na rodinné farmě – patří jejímu bratranci. Je tam nádherně.“

„Bratranci?“

„Hughovi MacLeodovi a jeho ženě Millii. Musím jim zavolat – taky Robovi a Ianovi. Co mám říct Katii?“

„Dáte si kávu?“

„Ne, díky. Asi bych potřeboval pořádného panáka, jenže...“ Musím se sebrat, opakoval si. Hřbetem dlaně setřel slzy. „Snad kolu.“ Zvedal se z křesla, ale Rachel ho zatlačila zpátky. „Přinesu ji.“

Cestou k automatu lovila v kapse pláště drobné. Tak na farmě... Prasata, slepice... Nebezpečí prasečí nebo ptačí chřipky.

Není to její specializace, ale získanou informaci pošle na příslušná místa. Přinesla Tonymu kolu. „Pomohlo by nám, kdybyste mi poskytl kontakt na Hughu MacLeoda a bratra Rosse MacLeoda.“

Nařukala si do telefonu čísla bratrance, tchánova bratra dvojčete, syna, dokonce synovce. „Dám vám své číslo.“ Vzala si Tonyho telefon a přidala číslo do seznamu. „Kdybyste něco potřeboval, volejte. Chcete zůstat u Katie přes noc?“

„Jistě.“

„Zařídím vám to. Je mi upřímně líto, že vás postihla taková tragédie.“

Tony smutně povzdechl. „Rosse s Angií jsem miloval jako vlastní rodiče. Jsme s Katii rádi, že se jim v posledních chvílích dostalo dobré péče.“

Tony se co noha nohu mine vracel za Katii, dokonce záměrně bloudil, jen aby získal víc času. Když vešel do

pokoje, Katie ležela na zádech s rukama položenýma na břicho a hleděla do stropu. Tony věděl, co musí udělat: poprvé ode dne, co se poznali, bude lhát.

„Máma?“

„Spí. Ty taky potřebuješ odpočívat.“ Naklonil se a políbil ji. „Zajedu pro pár nejnnutnějších věcí a něco k jídlu. Pochybuj, že tady mají něco slušného. Koupím lasagne. Děťátka potřebují maso,“ pohládl Katii břicho.

„Dobrá. Jsi mi velkou oporou, Tony.“

„Jsme na světě jeden pro druhého, lásko. Za chvíli jsem zpátky.“

Těžkým krokem se blížil k velkému rodinnému vozu, který před dvěma týdny pořídili s ohledem na dvojčata.

Začalo sněžit, ale necítil chlad. Nastoupil, položil hlavu na volant a usedavě se rozplakal.

KAPITOLA 3

Koncem prvního lednového týdne hlásily statistiky milion obětí neznámé virové infekce. Světová zdravotnická organizace klasifikovala situaci jako pandemii šířící se nebývalou rychlostí. Centra pro kontrolu a prevenci nemocí identifikovala virus jako nový typ ptačí chřipky přenosný z člověka na člověka.

Nikdo však nedovedl vysvětlit, proč se infekce nezjistila u kuřat, krůt, hus, bažantů nebo křepelek pochytaných v oblasti jednoho kilometru od farmy MacLeodových.

Bohužel rodina MacLeodových ve Skotsku, sousedé i vesničané houfně umírali. Tyto detaily ovšem Světová zdravotnická organizace držela v přísné tajnosti. Nastala obrovská poptávka po vakcínách, zpožděné dodávky vyvolávaly nepokoje, rabování, násilí. Nikdo se nepozastavil nad tím, že očkování nezabíralo a podvodníci pohotově nabízeli na